

Sygn. akt II UK 125/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku I. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację I. G. od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 19 grudnia 2012 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w T. z dnia 28 czerwca 2012 r. w przedmiocie odmowy przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Ustalono, że w okresie od dnia 1 sierpnia 1974 r. do dnia 6 maja 1988 r. ubezpieczony wykonywał pracę kwalifikowaną jako praca w szczególnych warunkach, wymienioną w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). W Spółdzielni Kółek Rolniczych w U. zajmował stanowisko mechanika, wykonując prace przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych (wykaz A, dział XIV, poz. 14), konserwatora

akumulatorów (wykaz A, dział XIV, poz. 13). Nie wykonywał takiej pracy w Kółku Rolniczym w B. (od dnia 1 kwietnia 1969 r. do dnia 31 grudnia 1973 r.), w związku z czym udowodnił okres 13 lat, 9 miesięcy i 6 dni, zamiast wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych (por. art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.). Ponadto Sąd drugiej instancji stwierdził, że praca w warunkach szczególnych nie była wykonywana przez ubezpieczonego w pełnym wymiarze czasu pracy; czas pracy był uzupełniany wykonywaniem napraw i konserwacji sprzętu.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, zawierała wniosek o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy, zgodnie z żądaniem apelacji albo o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji. Oparta została na podstawie naruszenia – przez błędną wykładnię – art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i „przyjęcie, że ubezpieczony nie posiada co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze z uwagi na brak wykonywania tej pracy w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku”.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymagającego rozstrzygnięcia, czy praca w warunkach szczególnych tylko w pewnych okresach roku, uzależniona w dużej mierze od pór roku i nadmiaru pracy w rolnictwie, upoważnia do zaliczania tych okresów, jako pracy w warunkach szczególnych. W ocenie skarżącego taką właśnie odpowiedź można znaleźć w tezie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07 (OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także ta, w której skarżący powołał się na istotne zagadnienie prawne, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.).

Sąd Najwyższy związany jest ustalonym przez Sądy *meriti* stanem faktycznym (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.). Według tych ustaleń nie budzi wątpliwości i nie jest kwestionowane, że czas wykonywania przez skarżącego pracy, której domagał się zakwalifikowania jako wykonywanej w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu, jest krótszy niż wymagany na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w związku z czym rozstrzygnięcie postawionego w skardze problemu prawnego nie ma znaczenia w sprawie.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).